

ATTIKON MOΥΣΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

KEIMENON. Λ' αὐτὸν προσομίου, Χρονικά ὑπὸ Καισαρικόπου. Εἰ-
χόντες. Στάλιν. Οικογένεια Σούκιεφ. 'Οδαλίσκη. Πλησιόσαυ-
ρος ὁ μακροτάραχλος. Τέλος ή παρακτική κραυγὴ (παιωνική
εἰκὼν). Ευρώπη. Στεγνοὶ τύρων. Γράμματα.

ANTI ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ

Τὸ δάνα χειρας περιοδικὸν σύγγραμμα εἶνε ἐπανάληψις καὶ συνέχεια τοῦ ἐπὶ διετίαν πρὸ ἑτῶν ἐκδιδούμενου Ἀττικοῦ Μουσείου. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀπαλλάττει ἡμᾶς τε καὶ τοὺς φιλομούσους ἀναγνώστας παντὸς περὶ αὐτοῦ μακροτέρου λόγου καὶ συστάσεως· οἱ δύο δὲ προεκδεδομένοι τόμοι πρόκεινται δείγματα λαμπρότατα καὶ εὐγλωττοί μάρτυρες, ἀνακηρύττοντες ὅποιας θὰ εἴνε καὶ ἡ συνέχεια αὐτῶν. Ἐν δὲ μόνον προσθέτομεν σήμερον, ὅτι διακαιούμενα ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδουσιν περιοδικὸν συνενοῦν τὴν δυνατὴν κατὰ πάντα φιλοκαλίαν καὶ τὸ δσον οἰόν τε εὐωνον τῆς τιμῆς. Καὶ νὰ μὲν ὄμολογοῦμεν ὅτι τὰ δύο ταῦτα εἴνε ἔναντιώτατα καὶ πολὺ δύσκολον νὰ συμβιβασθῶσιν· ἀλλ' ὅμως ἡμεῖς ἐκδίδοντες τὸ «Ἀττικὸν Μουσείον» δὲν ἀποβλέπομεν εὐθὺς εἰς τὸ ὄλικὸν κέρδος, θὰ δαπανήσουμεν μάλιστα ἀφειδῶς, τὸ δὲ, κέρδος· θὰ ἐπιζητήσωμεν ἐν τῷ πλαθύτερῳ τῶν φιλομούσων συνδρομήτων, οἵτινες κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» συνεποσιοῦντο εἰς ὑπερδισχιλίους.

‘Η ἀπὸ ἀρχῆς ἐκδηλωθεῖσα ἀγάπη τῶν φιλομουσῶν πρὸς τὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» καὶ ἡ εὐμένεια καὶ ἡ χαρὰ μεθ’ ἣς ἱκουσαντὸν εἰδοῦσιν τῆς ἐπαναλίψεως αὐτοῦ, ἐπιβάλλουσιν εἰς ἡμᾶς πλειόνας ὑποχρεώσεις· καὶ δὴ ἔγενοντο μεταφράσματα εἰς ἐπὶ τὸ βέλτιον εἰςτὰ τῆς ὕλης καὶ περὶ τὴν ἐκδηλογήν καὶ ποικιλίαν τῶν εἰκόνων, καὶ καθ’ ὅλου εἰς τὴν ἐκτύπωσιν καὶ ἐντέλειαν τῆς ἐκδόσεως ἐν τῷ ίδιῳ ὑμῶν τυπογραφείῳ, οὐ τῆς τελειότητος ἐν τῇ ἔργασίᾳ δεῖγμα θὰ εἴνει αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον.

Αλλὰ τίς οὐ χρεία πλειόνων λόγων,
άφ' οὐ οἱ φιλόμουσοι ἀναγνῶσται
ἔχουσιν ἐνώπιον αὐτῶν αὐτάτα πράγ-
ματα, καὶ δύνανται αὐτοὶ εὔκολώ-
τατα νὰ ἴδωσιν ὅ τι ἡμεῖς διὰ λόγων
δὲν εἶνε εὔκολον νὰ παστήσωμεν;

XPONIKA

Eἰς σύγχρονος γάλλος ποιητὴς ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, οὗ τὸ ὄνομα καὶ ἡ ποίησις ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην δὲ ληφθεῖν μόστιριώδη καὶ θαυμασίαν ζωὴν τῆς πρώτης τοῦ ἀνθρώπου.

πίνου γένους καὶ πνεύματος κοιτίδος, τῆς κοιψωμένης ὑπὸ τὰ ἀδιαπέραστα φυλλώματα τῶν προαιωνίων βαμβού της καὶ τῶν ὑπερφυῶν λωτῶν της τὸ μεθύον. ἄρωμα Ἰνδίας οἱ δὲ στίχοι κυλίονται ἀρμονικοὶ καὶ ορυθοῦντες κλικύτατα ὅπως τὰ ἴσοι

σον δλίγα ἀφ' ἑνός, εἶνε ἀφ' ἔτερου
καὶ τοιούτου εἶδους, ὅστε μόλις θὰ
ἡδύναντο νὰ ἐμπνεύσουν τὴν ισχυ-
ρὸν φαντασίαν καὶ νὰ κινήσουν τὸν
γόνιμον κάλαμον πειναλέου διαφορο-
γράφου. Διὰ τοῦτο ἡ πρώτη σκέψις,
η πτις ἐπεφοίτησεν εἰς τὸ πνεῦμα μου,
ὅταν ἔλαβα τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἐκ-
δότου τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου, ἵτο νὰ
στείλω ἀμέσως καὶ αὐτὸν καὶ τὴν
ἐπιστολὴν του νὰ κάμιον ἀλληλο-
κρατούμενοι ἐκ τοῦ βροχίονος καυ-
μίαν βόλταν εἴτε ὑπὸ τὴν δενδρο-
στοιχίαν τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας,
εἴτε παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου.
Δυστυχῶς, ἐν τῇ ἀθλίᾳ ταύτῃ ζωῆ,
πάντοτε, ἡ μὲν θέλησις φαίνεται ὅτι
δμοιάζει πρὸς κύρικα, ἡ δ' ἐκτέλεσις
πρὸς τὸ ἀνθρώπινα χεῖλη, γνωστὸν
δὲ ὅτι μεταξὺ τούτων κ' ἐκείνης πολ-
λὰ πέλει συνήθως. Λόγοι ἀλλοι, δεύ-
τεροι σκέψεις, περὶ ὧν ἀφίνω νὰ δ-
υιλήσῃ μίαν ἡμέραν δικαιοῦσά με
ἢ παντεπόπτις Ἰστορία, ἐπελθοῦσαι
αἰφνιδίως, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τὴν
πρώτην ἐκείνην ἐπιθυμίαν κατὰ κρά-
τος, ως δὲ Δημητρίος ὁ Ποδιορκητής
τὸν Πτολεμαῖον Σέλευκον, καὶ τὴν
ἔστειλαν νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕ-
πνον, τὸν ἄνευ δνείρων. Καὶ δι' αὐτό,
ὁ ἥλιος ὁ ἀνατέλλων καθ' ἐκάστην
ἀπὸ τοῦ Τυμπτοῦ, μεταξὺ τῶν ἀλ-
λων ἐν ταῖς συγχρόνοις Ἀθήναις
παραδόξων, θὰ χαιρετίσῃ σύμερον
καὶ τὸ αἰσχος ἀνθρώπου, ἀποτροπια-
ζομένου ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν λεγο-
μένην ἀθηναϊκὴν χρονογραφίαν καὶ
παρουσιαζομένου ἐν τούτοις ως ἔβδο-
μαδιαίου χρονογράφου... τοῦ ἀνα-
γεννωμένου «Ἀττικοῦ Μουσείου».

Καὶ ἡ ἔναρξις τῶν χρονογραφημάτων του, ἀφοῦ ἐλληνεὶν εἶναι καὶ αὐτὸς καὶ πρόδης ἐλληνας ἀποτείνεται, ἐλλην δὲ καὶ πολιτικὴ ἐγεννήθησαν τὴν αὐτὴν ήμέραν, ὅπως Ριχάρδος ὁ λεοντόκαρδος καὶ ἡ ἀφοσύνη, δὲν ἥμπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ μὲ μίαν . . . λῆξιν. Καὶ ἐννούσατε βεβαίως, διότι γνωρίζω πόσον εἰσθε νούμονες, ὃ θελκτικοὶ ἀναγνῶσται, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς προσφάτως γενομένης λῆξεως τῶν ἐργασιῶν ν τῆς Βουλῆς. Δὲν ἥξενόρω πᾶς καὶ διατί μοῦ συμβαίνει τοῦτο, καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ τὸ ὑποβάλω εἰς κανένα τῶν ἐν Ἀθήναις ψυχιατρῶν πρόδης ἐπίλυσιν, ἀλλ' ἐνῷ ἡ λῆξις τῶν συναλλαγματικῶν μου μὲ ἔυδάλλει πάντοτε εἰς δεινὴν σκέψιν καὶ ἀθυμίαν, ἡ λῆξις τῆς Βουλῆς κατ' ἀρχήν, μοῦ προξενεῖ ἀπεναντίας ἀνεξήγητον καὶ ἀκαταγώνιστον συναίσθημα ἴδοντίς, ἀνακουφίσεως κ' εὐθυμίας. Δὲν εἴμαι εἰς θέσιν νὰ γινώσκω πόσοι καὶ